

Η χώρα του Τίποτα...

Του **Κώστα Στούπα**

Η προχθεσινή δήλωση του Υπουργού Άμυνας και επικεφαλής των ΑΝΕΛ πως στηρίζει την κυβέρνηση στη Βουλή αλλά θα συμμετάσχουν και στο αντικυβερνητικό συλλαλητήριο που γίνεται με αφορμή το "Μακεδονικό" δυστυχώς δεν αποτελεί μια αντίφαση, ούτε εξαίρεση στα τεκταινόμενα του πολιτικού μας βίου.

Κώστας Στούπας

Αποτελεί τον κανόνα της πολιτικής μας ζωής και χαρακτηρίζει τη "σχιζοφρένεια" που μας διακρίνει ως κοινωνία.

Στο ίδιο μήκος κύματος η Ν.Δ. δεν τολμά να αποσαφηνίσει την πολιτική της θέση για το "Μακεδονικό" και σύρεται πίσω από το ρεύμα...

Μην πάμε μακριά όμως γιατί τα δύο-τρία τελευταία χρόνια δεκάδες κυβερνητικά στελέχη αποφασίζουν και υλοποιούν τα ίδια μέτρα που όταν τα υλοποιούσαν οι προηγούμενοι διέλυναν την Αθήνα.

Ναι και εμείς παίρνουμε δυσάρεστα μέτρα αλλά δεν το κάνουμε με ευχαρίστηση αλλά με κλάμα, είχε περιγράψει την κατάσταση προ μηνών γραφικός υπουργός.

Από τη μία ως κυβέρνηση νομοθετούν μέτρα και από την άλλη επικροτούν και συμμετέχουν σε διαμαρτυρίες εναντίον της εφαρμογής των μέτρων.

Βλέπετε εσείς κάποια λογική σε αυτό πέραν αυτής που λέει να παρατείνουμε την παραμονή μας στην εξουσία κατά μερικούς μήνες ή χρόνια προκειμένου να αρπάξουμε ό,τι μπορούμε από τον κρατικό κορβανά;

Αυτή δεν ήταν η στρατηγική Τσοχατζόπουλου; Ηχηρές ασυναρτησίες με αριστερό λαϊκίστικο

πρόσημο και νομή των προνομίων της εξουσίας. Απλώς λόγω βουλιμίας και βλακείας πιάστηκε με τη "γίδα στην πλάτη" και χρησιμοποιήθηκε σαν αποδιοπομπαίος τράγος μιας κοινωνίας βουτηγμένης στον παρασιτισμό και τη διαφθορά που αναζητούσε άλλοθι για να συνεχίσει απερίσπαστη το έργο...

Ο "Τιποτισμός"...

Παλιότερα όταν ο κ. Πάγκαλος διεκδικούσε τον Δήμο της Αθήνας από τον κ. Αβραμόπουλο τον είχε καθ' υπερβολήν χαρακτηρίσει με το προσβλητικό ο "κ. Τίποτα", προφανώς γιατί ήθελε να καταδείξει την απουσία κάποιου διακριτικού πολιτικού στίγματος επειδή ο τελευταίος (όπως η συντριπτική πλειοψηφία του πολιτικού προσωπικού) συνήθιζε να επαναλαμβάνει στρογγυλές φράσεις χωρίς κανένα νόημα, οι οποίες ηχούσαν καλά στα ώτα της κοινωνίας η οποία παρουσιάζει συμπτώματα παραληρηματικής μέθης και ναρκοληψίας...

Ο "Τιποτισμός", η αφαίρεση δηλ. κάθε είδους ταυτότητας προκειμένου κάποιος να είναι αρεστός σε μια κοινωνία που δεν ξέρει τι της φταίει, δεν οδηγεί πουθενά και ενδεχομένως κρύβει κινδύνους.

Ο ίδιος ο κ. Πάγκαλος σήμερα που απομακρύνθηκε από την πολιτική σκηνή δεν διστάζει να λέει αλήθειες που πονάνε. Όλα αυτά τα στραβά που καυτηριάζει συνήθως χωρίς "αναισθητικό" σήμερα, προφανώς και τα γνώριζε και την περίοδο που υπηρετούσε σε κορυφαίες πολιτικές θέσεις...

Ο φόβος όμως του αποκλεισμού και της μη εκλογής επέβαλλε κάποιο είδος αυτολογοκρισίας.

Η βασική πηγή του ελληνικού προβλήματος έγκειται στην αφασία που διακρίνει την ελληνική κοινωνία και την αδυναμία της να εκτιμήσει το αληθινό από το κίβδηλο, την αλήθεια από το ψέμα.

Βασική αιτία της κακοδαιμονίας μας είναι επίσης και η απουσία πολιτικής ηγεσίας ικανής να διατυπώσει την αλήθεια με τέτοιο τρόπο ώστε να γίνει αποδεκτή από την πλειοψηφία. Τουτέστιν, να θέσει την κοινωνία προ των ορθών και πειστικών διλημμάτων...

Από το 2010 μέχρι το 2015 μια μειοψηφική μερίδα έλεγε πως τα μνημόνια και οι μεταρρυθμίσεις είναι μονόδρομος ενώ το μέτωπο της αντιμνημονιακής πλειοψηφίας του ΟΧΙ μίλαγε, για δραχμές, εκβιασμούς, θα παρακαλάνε να μας δανείσουν χωρίς μνημόνιο, δανεικά και αγύριστα από Ρωσία, Κίνα κλπ.

Γράφαμε τότε πως ρήξη σημαίνει Grexit, κατάρρευση και ανθρωπιστική κρίση που σημαίνει ελλείψεις καυσίμων, τροφίμων και φαρμάκων...

Χρειάστηκε να πάμε στο "και πέντε" το καλοκαίρι του 2015 για να διαπιστώσει αυτές τις προβλέψεις και ο κ. Τσίπρας και να επιχειρήσει την τελευταία στιγμή την "κωλοτούμπα" που μας κράτησε πάνω στο χείλος της αβύσσου. Αυτό όμως είχε κόστος μερικές δεκάδες δισ. ευρώ. Για την ακρίβεια το κόστος υπολογίζεται σε 80 -100 δισ. ευρώ.

Το κόστος θα αυξάνεται όσο παρατείνεται η αδυναμία εξόδου από την κατάσταση χρεοκοπίας.

Η προτίμηση της κοινωνίας στο ψέμα αντί της αλήθειας μας έχει οδηγήσει από τη δεκαετία του '80 και μετά να διολισθαίνουμε σιγά-σιγά στην παγκόσμια κατάταξη της οικονομικής αποτελεσματικότητας και της οικονομικής ευημερίας. Από τις 30 πλουσιότερες χώρες πέσαμε στις 40 ενώ η ανταγωνιστικότητα αντί να βελτιώνεται μετά την κρίση χρεοκοπίας επιδεινώνεται.

Δυστυχώς όλες οι ενδείξεις συνεχίζουν να συγκλίνουν πως μόνο ένα ισχυρό σοκ είναι ικανό να αφυπνίσει την ελληνική κοινωνία από την κατάσταση του να δίνει σημασία στα ασήμαντα και να

προτιμά τα γλυκά ψέματα από τις πικρές αλήθειες.

Μοιάζει με το πλήρωμα ενός караβιού που ορίζει καπετάνιους όσους υπόσχονται πορεία ανάμεσα σε υφάλους επειδή θα έχει τον καιρό πρίμα αντί να πάει κόντρα στον καιρό προκειμένου να αναζητήσει ασφαλή περάσματα. Το να προσκρούσει σε κάποιον ύφαλο είναι θέμα χρόνου...

Φυσικά υπάρχει και το ενδεχόμενο ούτε με το σοκ να αφυπνισθεί...

kostas.stoupas@capital.gr

01.02.2018

Πηγή: www.capital.gr/